

Núria Florenza i Serra

ENYOR

Juliol, 81

La llüïdor de la mar
verdaiblava, la platja,
les ones i l'escuma
nodrien els meus somnis d'infant.
La mar era un espill diamantí,
la platja un bres de plomes.
Les onades
sirenes màgiques de cabellera crespa,
xauxinaven cantúries.
El sol, foc d'or. Les gavines
balandres al vent,
planejaven futurs enn la llunyania.
Jo era bocí de mar,
alga enfiladissa,
acarbassat coral,
nacrada petxina,
corn secret, cargol lluent
i pedreta blava.
Fa molt temps, quan era infant
i l'embruix de les seves aigües
es calava en els meus somnis:
esdevenir tota mar, era el joc.
Avui aquella mar
és un mirall clivellat
on es perd la meva imatge;
i en la negror de la nit
a les palpentes, covardament,
recerco la infantesa.
Un grisós esparver la porta al bec
i s'allunya, s'allunya...